

ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์และบุคลากรสายสนับสนุนวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)

The Understanding of Staff Members at College of Asian Scholars, Khon Kaen, Toward the AEC

สุจิตรา อร่ามพงษ์พันธ์*

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของอาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) และศึกษาแนวทางการพัฒนาศักยภาพของอาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน ในการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จำนวน 100 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) ในการหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) กลุ่มตัวอย่างคืออาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน ของวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น ซึ่งมีจำนวน 100คน

ผลการวิจัยพบว่าอาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น ส่วนมากได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ AEC จากสื่อโทรทัศน์ โดยรับรู้ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ดังนั้นวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น จึงควรเพิ่มศักยภาพของบุคลากรโดยสร้างความเข้าใจและการรับรู้เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้ดีขึ้น ซึ่งถือเป็น 3 ลำดับแรกที่ต้องดำเนินการในทันที

คำสำคัญ : ความรู้ความเข้าใจ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1. บทนำ

เมื่อระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมในปัจจุบันได้ยึดเศรษฐกิจเป็นตัวขับเคลื่อนและผลักดันให้ประเทศต่าง ๆ ก้าวรุดไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว รวมถึงการผลักดันให้ประเทศต่าง ๆ นั้นอยู่รวมกันเป็นสังคมโลกไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายได้ จึงต้องมีการรวมตัวกันของประเทศในแต่ละภูมิภาคเพื่อเพิ่มอำนาจในการต่อรองและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระหว่างประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ร่วมและพัฒนาประเทศในภูมิภาคไปพร้อม ๆ กัน ด้วยเหตุนี้ ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

หรือ อาเซียน จึงได้มีข้อตกลงให้อาเซียนรวมตัวเป็นชุมชนหรือประชาคมเดียวกันให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) อาเซียนหรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN : The Association of South East Asian Nations) ได้ก่อตั้งเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 โดยมีประเทศไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์เป็นประเทศผู้ร่วมก่อตั้งมีสาระสำคัญของปฏิญญาอาเซียนในสมัยนั้น กล่าวถึงความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ การเกษตร อุตสาหกรรม การคมนาคม และการยกระดับรายได้รวม

ถึงความเป็นอยู่ของประชาชน ต่อมาในปีพ.ศ.2527 บรูไน ดารุสซาลาม ได้เข้ามาเป็นสมาชิก ตามด้วยเวียดนาม เข้ามาเป็นสมาชิกเมื่อ พ.ศ. 2538 ขณะที่พม่าและลาว เข้ามาเป็นสมาชิกใน พ.ศ.2540 และประเทศสุดท้ายคือ กัมพูชา เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน เมื่อ พ.ศ. 2542 ปัจจุบัน อาเซียนมีประเทศสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกเพิ่มได้แก่ จีน เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น ในกลุ่มของ ASEAN+3 และกรณีของอาเซียน(ASEAN)+6 ได้แก่ จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอินเดีย

เป้าหมายหลักของการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนคือการสร้างประชาคมที่มีความแข็งแกร่งมีความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจสามารถสร้างโอกาส และรับมือสิ่งท้าทาย ทั้งด้านการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และภัยคุกคามรูปแบบใหม่ได้อย่างรอบด้าน โดยให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดี สามารถประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น และประชาชนในอาเซียนมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สอดคล้องกับคำขวัญอาเซียน “One Vision, One Identity, One Community” (หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์ หนึ่งประชาคม) ด้วยสาเหตุนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ประกอบการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทั้งด้านการเมืองเศรษฐกิจ และสังคม จากรูปแบบของการร่วมมือของ 3 เสาหลัก คือ

1. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Security Community – ASC) มุ่งให้ประเทศในภูมิภาคอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีระบบแก้ไขความขัดแย้ง ระหว่างกันได้ด้วยดี มีเสถียรภาพอย่างรอบด้าน มีกรอบความร่วมมือเพื่อรับมือกับภัยคุกคามความมั่นคงทั้งรูปแบบเดิมและรูปแบบใหม่ ๆ เพื่อให้ประชาชนมีความปลอดภัยและมั่นคง

2. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community – AEC) มุ่งให้เกิดการรวมตัวกันทางเศรษฐกิจ และการอำนวยความสะดวกในการติดต่อค้าขายระหว่างกัน อันจะทำให้ภูมิภาคมีความเจริญมั่งคั่ง และสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่นๆ ได้เพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนในประเทศอาเซียน โดยมุ่งให้เกิดการ

ไหลเวียนอย่างเสรีของ สินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการลดปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางสังคมภายในปี 2020 ทำให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว (single market and production base) ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียนเพื่อลดช่องว่างการพัฒนาและช่วยให้ประเทศเหล่านี้เข้าร่วมกระบวนการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน ส่งเสริมความร่วมมือในนโยบายการเงินและเศรษฐกิจมหภาคตลาดการเงินและตลาดทุน การประกันภัยและภาษีอากร การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม พัฒนาคาความร่วมมือด้านกฎหมาย การเกษตร พลังงาน การท่องเที่ยว การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยการยกระดับการศึกษาและการพัฒนาฝีมือแรงงาน กลุ่มสินค้าและบริการนำร่องที่สำคัญ ที่จะเกิดการรวมกลุ่มกัน คือ สินค้าเกษตร / สินค้าประมง / ผลิตภัณฑ์ไม้ / ผลิตภัณฑ์ยาง / สิ่งทอ / ยานยนต์ / อิเล็กทรอนิกส์ / เทคโนโลยีสารสนเทศ (e-ASEAN) / การบริการด้านสุขภาพ, ท่องเที่ยวและการขนส่งทางอากาศ (การบิน) สำหรับประเทศไทยได้รับมอบหมายให้ทำ Roadmap ทางด้านท่องเที่ยวและการขนส่งทางอากาศ (การบิน)

3. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community – ASCC) เพื่อให้ประชาชนแต่ละประเทศอาเซียนอยู่ร่วมกันภายใต้แนวคิดสังคมที่เอื้ออาทร มีสวัสดิการทางสังคมที่ดี และมีความมั่นคงทางสังคม โดยให้ความสำคัญกับการดำเนินการใน 6 ด้าน ได้แก่ การพัฒนามนุษย์ การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม สิทธิและความยุติธรรมทางสังคม ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม การสร้างอัตลักษณ์อาเซียน และการลดช่องว่างทางการพัฒนา

ด้านการศึกษา ในปฏิญญาชะอำ-หัวหิน เน้นเรื่องการเสริมสร้างความร่วมมือด้านการศึกษาเพื่อบรรลุการเป็นประชาคมอาเซียนที่เอื้ออาทรและแบ่งปัน โดยสาระของปฏิญญาดังกล่าวได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยให้การศึกษาเป็นกลไกหลัก

ในการขับเคลื่อนการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนผ่าน 3 เสาหลัก ซึ่งประกอบด้วย การขยายโอกาสทางการศึกษา การยกระดับคุณภาพทางการศึกษา การดำเนินการวิจัย และการพัฒนาเยาวชน ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในการผลักดันให้เกิดเครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน หรือ ASEAN University Network (AUN) โดยก่อตั้งเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2538 ตามมติของที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 4 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแกนหลักในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของภูมิภาคผ่านทางเครือข่ายมหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาที่มีอยู่แล้ว ขณะเดียวกันได้เสนอให้ตั้ง “มูลนิธิอาเซียน” หรือ ASEAN Foundation เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและนักวิชาการ ตลอดจนการมีส่วนร่วมของประชาชนเพื่อสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับอาเซียน ดังนั้น เครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน จึงมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้อาเซียนบรรลุการจัดตั้งประชาคมอาเซียน

สำหรับประเทศไทยในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) เน้นการสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ด้วยการพัฒนาบุคลากร และเสริมสร้างสถาบันการศึกษาให้มีมาตรฐาน รวมถึงพัฒนาศักยภาพนักเรียนนักศึกษาทุกระดับให้มีความรู้ และทักษะที่เหมาะสมในการก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้วยการให้ความรู้และจัดฝึกอบรมด้านทักษะวิชาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เพื่อรองรับการเคลื่อนย้ายแรงงานและการประกอบอาชีพข้ามพรมแดนอย่างเสรี

จากการกำหนดทิศทางไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนี้ สถานศึกษาคงต้องหันมามองศักยภาพของอาจารย์และบุคลากรสนับสนุนว่ามีความพร้อม ในการก้าวสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือไม่ เนื่องจากศักยภาพของอาจารย์และบุคลากรสนับสนุนถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะบ่งบอกถึงความพร้อม เพื่อการแข่งขันในสังคมอาเซียน ดังนั้นสถานศึกษาจึงเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนโดยการให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจถึงการเตรียมความพร้อมด้านศักยภาพ

ของอาจารย์และบุคลากรสนับสนุน เพื่อให้เกิดความตระหนักถึงความสำคัญในการก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในอนาคต การพัฒนาประเทศเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนี้ ถือเป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เกิดการแข่งขันด้านการพัฒนาความรู้ทางวิชาการ และด้านสาขาวิชาชีพ รวมถึงแรงงานที่มีฝีมือ เนื่องจากมีข้อตกลงเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศสมาชิกได้อย่างเสรี จึงอาจทำให้แรงงานบางสาขาที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านจากประเทศสมาชิก เดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทย ส่งผลให้เกิดความสูญเสียตำแหน่งงานของคนไทย และเกิดปัญหาอื่น ๆ ที่ตามมา สถานศึกษาจึงจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมด้านทักษะทางวิชาการ และจัดอบรมพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของอาจารย์และบุคลากรสนับสนุนให้แข่งขันได้กับประเทศสมาชิกในอาเซียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของอาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของอาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน รวมทั้งได้รับทราบถึงแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการแจ้งข่าวสารให้ทั่วถึง เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)

2. สมมติฐาน

2.1 อาจารย์และบุคลากรสนับสนุน มีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ที่แตกต่างกัน

2.2 อาจารย์และบุคลากรสนับสนุนรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจากแหล่งข้อมูลที่แตกต่างกัน

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1 ขอบเขตของเนื้อหา

ในการศึกษาความรู้ความเข้าใจของอาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัด

ขอนแก่น เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จะทำการศึกษาถึงปัจจัยส่วนบุคคล ที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และสอบถามเกี่ยวกับแหล่งที่ให้ข้อมูล/สื่อที่มาของข้อมูล และการพัฒนาศักยภาพ เพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (AEC)

3.2 ประชากร

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คืออาจารย์และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน ข้อมูล ณ เดือนกันยายน 2555 และทำการสอบถามทุกคน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ซึ่งมีทั้งแบบปลายปิด และปลายเปิดเพื่อศึกษาถึงระดับความรู้และความเข้าใจของกลุ่มประชากร ในความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ทั้งด้านโครงสร้าง องค์ประกอบ เป้าหมาย และบทบาท ตลอดจนแหล่งที่มาของข้อมูล ลักษณะข้อมูล และการพัฒนาศักยภาพก่อนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) โดยแยกประเด็นดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป สอบถามเกี่ยวกับภูมิลำเนาทั่วไปทางสังคมและเศรษฐกิจของผู้ตอบแบบ สอบถามได้แก่เพศ อายุ การศึกษา เป็นต้น

ส่วนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) สอบถามเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจของผู้ตอบแบบสอบถามเพื่อใช้วัดระดับความรู้และความเข้าใจที่มีจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ ซึ่งเป็นเนื้อหาสาระที่ควรทราบทั่วไป

ส่วนที่ 3 แหล่ง/สื่อที่มาของข้อมูล และการพัฒนาศักยภาพ เพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สอบถามเกี่ยวกับแหล่งที่ให้ข้อมูล และการเตรียมความพร้อมสำหรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จากผู้ตอบแบบสอบถาม

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการนำแบบสอบถามไปให้ประชากรกรอกแล้วเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ด้วยวิธีการเชิงปริมาณ ซึ่งใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าเฉลี่ย (Mean) จากโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ อาจารย์และบุคลากรสนับสนุนมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ต่างกัน โดยทำการวิเคราะห์ด้วยการใช้ค่าร้อยละ(Percentage) ค่าเฉลี่ย(Means)และ Independent – Samples T – Test

6. สรุปผลการวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. ผลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มประชากร มีรายละเอียดซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้ คือ เพศ พบว่า อาจารย์ และบุคลากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 72 และเป็นเพศชาย ร้อยละ 28อายุ พบว่า อาจารย์ และบุคลากรจำนวนมากที่สุดมีอายุอยู่ระหว่าง 26-30ปี ร้อยละ33 รองลงมาคืออายุอยู่ระหว่าง 31-35ปี ร้อยละ20 และน้อยที่สุดคืออายุระหว่าง 46 ปีขึ้นไป ร้อยละ 9 การศึกษา พบว่าอาจารย์ และบุคลากร มีการศึกษาในระดับปริญญาโท มากที่สุด ร้อยละ 65 รองลงมาคือ ปริญญาตรี ร้อยละ 32 และน้อยที่สุดคือ สูงกว่าปริญญาโท ร้อยละ 3

2. ผลเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสารและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) พบว่า อาจารย์ และบุคลากรสนับสนุนมีการรับรู้ข่าวสารจากโทรทัศน์มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 2.69 รองลงมาเป็น อินเทอร์เน็ต ค่าเฉลี่ย 2.59 และครอบครัว เป็นการรับรู้ น้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.80 ส่วนประเภทของข่าวสารที่รับรู้ พบว่า อาจารย์ และบุคลากรสนับสนุนรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลในการติดต่อการ

ค่ามากที่สุด ค่าเฉลี่ย 2.50 รองลงมาคือ ประเทศสมาชิกอาเซียน (จำนวน 10 ประเทศ) มีค่าเฉลี่ย 2.49 และน้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ย 1.97 เป็นการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการเปิดการค้าเสรีโดยการลดอัตราภาษีของสินค้าอยู่ที่ 0.5%

3. ผลการวิเคราะห์ด้านองค์ประกอบ เป้าหมาย และบทบาท เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้

ด้านองค์ประกอบ พบว่า อาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในเรื่องประเทศสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีทั้งหมด 10 ประเทศ ค่าเฉลี่ย 1.97 และรองลงมาคือเรื่อง AEC ก่อตั้งเพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค มีค่าเฉลี่ย 1.96 และการเข้าร่วม AEC มีผลตั้งแต่ปี พ.ศ.2559 นั้นมีค่าน้อยที่สุด คือได้ค่าเฉลี่ย 1.30

ด้านเป้าหมาย พบว่า อาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในเรื่อง การให้ความสำคัญด้านนโยบาย ส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ มีค่ามากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 1.95 รองลงมาคือ การประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนประเทศในภูมิภาคอื่น มีค่าเฉลี่ย 1.94 ซึ่งการมีเป้าหมายเพื่อใช้สกุลเงินเดียวกันในกลุ่ม AEC มีค่าน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย 1.49

ด้านบทบาท พบว่า อาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในเรื่อง มีการแลกเปลี่ยนและร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างกัน มีค่าเฉลี่ย 1.96 รองลงมาคือช่วยให้การค้าและการลงทุนของประเทศสมาชิกอาเซียนขยายตัวสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ย 1.95 และช่วยให้ใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย 1.83

4. สรุปผลการเลือกข้อมูลในการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ของอาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิต

เอเชีย จังหวัดขอนแก่น พบว่า อาจารย์และบุคลากรสายสนับสนุนเสนอความคิดเห็นในการพัฒนาศักยภาพ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558 ที่วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียจะต้องดำเนินการใน 3 ลำดับแรก ดังนี้

1. การสร้างความเข้าใจและการรับรู้เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
2. การพัฒนาทักษะการสื่อสารให้มีการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น รวมถึงภาษาที่ 3 คือภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน
3. การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้ดีขึ้น

7. ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา “ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)” ผู้วิจัยขอสรุปและเสนอแนะดังนี้

1) อาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ AEC จากโทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ตมากที่สุด และรองลงมา ตามลำดับ ดังนั้นวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น ตลอดจนหน่วยงานภาครัฐ ควรให้ความสำคัญกับช่องทางนี้ เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับ AEC ได้เข้าถึงบุคลากร/ผู้ปฏิบัติงานอย่างทั่วถึง เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ AEC ต่อไป

2) อาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ AEC ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลในการติดต่อการค้า ซึ่งเป็นผลดีต่อบุคลากรในเตรียมความพร้อม ตลอดจนวิทยาลัยจะได้นำไปวางแผนเพื่อให้บุคลากรพร้อมรับความเปลี่ยนแปลงที่จะมาถึง

3) อาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ AEC ว่า จะช่วยให้การใช้ทรัพยากรต่าง ๆ

มีประสิทธิภาพ มีค่าน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย 1.83 ดังนั้น วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย ตลอดจนหน่วยงานภาครัฐควรให้ความสำคัญในเรื่องนี้ โดยผ่านทางโทรทัศน์และอินเทอร์เน็ต เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับ AEC ได้เข้าถึงบุคลากรอย่างทั่วถึง เพื่อเตรียมความพร้อมต่อไป

4) การพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของบุคลากรในการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ในปี พ.ศ.2558 นั้น วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น ควรสร้างความเข้าใจและการรับรู้เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และพัฒนาทักษะการสื่อสารให้มีการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น รวมถึงภาษาที่ 3 คือภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้ดีขึ้น เป็น 3 ลำดับแรกที่ต้องดำเนินการในทันที

8. เอกสารอ้างอิง

1. กรณ์ จาติกวณิช. (2553). ปาฐกถาพิเศษในหัวข้อ “โอกาสของนักธุรกิจไทยในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” ประชาชาติธุรกิจ.
2. ขวลิต ชูกำแหง. (2550). การประเมินการเรียนรู้. มหาสารคาม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
3. ขวาล แพร์ตกุล.(2522). เทคนิคการเขียนข้อสอบ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
4. เนติมา คงแคล้ว.(2554). อนาคตประเทศไทยสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
5. ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการ ศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
6. ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น
7. สว่าง แสงหิรัญวัฒนา. (2555). แพทย์ไทยกับ AEC. (<http://www.thannews.th.com>).
8. สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม. (2518). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : แพร์พิตยา
9. สุเมธ เคียวอิสเรศ. (2527). พฤติกรรม. กรุงเทพมหานคร : โพธิ์สามต้นการพิมพ์.
10. อารี พันธุ์มณี. (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : ต้นอ้อ.